

ANTONI PAVÀ

Després del prime time

La plantilla de Canal 9 es reduirà dràsticament durant els mesos vinents, TV3 no podrà esquivar les retallades i la gestió d'IB3 serà privatitzada. L'època de les vaques grasses de les televisions autonòmiques –plantilles en creixement constant i contractació il·limitada de produccions externes– s'ha acabat.

Tanmateix, totes tres continuen tenint el deure d'oferir un servei públic de qualitat i d'exercir un paper fonamental en la normalització lingüística.

La irrupció de les noves tecnologies ha afectat sobretot la premsa escrita, però els experts asseguren que la televisió no podrà evitar la sotragada. Com a format, haurà de trobar la manera d'arribar a mòbils, pissarretes i nous ginys, amb una oferta a la carta que respongui a la demanda d'interactivitat dels televidents. I en aquest hipotètic –però molt probable– supòsit en què l'usuari es faci la programació a mida picant d'aquí i d'allà, les televisions hauran de trobar la manera d'inserir-hi anuncis que no facin fugir els consumidors –altrament, perdran la principal via de finançament.

El govern espanyol enllesteix una modificació de la llei general de la comunicació àudio-visual, però no perquè els mitjans es preparin per a la complexa situació que s'acosta, sinó per les pressions internes d'algunes baronesses del PP, amb la madrilenya Esperanza Aguirre al capdavant, que exigien de poder privatitzar les televisions autonòmiques. La nova llei, doncs, permetrà que les autonomies es venguin els seus ens públics de ràdio i televisió, i tant la comunitat de Madrid com la de Castella - la Manxa ja han anunciat que tenen intenció de fer aquest pas –de manera potser massa pública si pretenen obtenir un bon preu per un producte devaluat pels seus mateixos gestors.

L'excusa per aquesta decisió ha estat l'actual crisi –no la crisi sectorial que els pugui afectar d'aquí a uns quants anys, sinó la que ha engreixat el deute públic– i l'atmosfera contrària al cafè per a tothom que es respira a la capital d'Espanya –també atida per Aguirre i seguida per mitjans tant de dretes com d'esquerres–: en aquest context, les televisions autonòmiques són el papus.

Les dades de l'estat espanyol no són pas tan diferents de les de la resta d'Europa. Les subvencions rebudes per les autonòmiques pugen al 0,13% del PIB acumulat de les autonomies que disposen de canals públics, segons l'informe *El papel de las televisiones autonómicas en nuestro país*, encarregat per la FORTA i realitzat per la consultora Accenture. Aquest cost se situa a la mitjana de la despesa d'Europa i és molt inferior al que hi destinen països com ara Alemanya (0,15% del PIB), Dinamarca

La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals té 2.600 treballadors; Canal 9, uns 1.800.

La tele engreixa

El govern Rajoy ha obert la porta a la privatització de les televisions autonòmiques i la crisi promet abraonar-se sobre les ones hertzianes arreu.

En aquest context, les televisions autonòmiques de Catalunya i del País Valencià emprenen processos per a aprimar l'estructura i a IB3 es privatitza la gestió.

L'alqueria blanca, una telesèrie de Canal 9 de les productores Trivisión i Nadir (Grup Endemol). Només el 68% de la producció externa contractada per RTVV és valenciana.

(0,17%) Gal·les (0,20%) o Finlàndia (0,22%). A l'estat espanyol, el cost per persona del global de les autonòmiques és de 30,6 euros, menys de la meitat del cost que tenen a Finlàndia (69,9 euros) o Dinamarca (68,1 euros). És també una xifra sensiblement inferior a la dels tercers canals alemanys (43,3 euros per cap) o de la televisió gal·lesa (40,9).

Això no vol dir que els canals tinguin les dimensions més adients per a un context de crisi com l'actual i un futur emboirat. Entre les despeses principals de la Generalitat de Catalunya, els mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) ocupen el tercer lloc, després dels departaments de Salut i Ensenyament: té un pressupost anual de 378 milions d'euros i dona feina directa a 2.600 treballadors. El deute de RTVV sembla pujar a 1.200 milions d'euros, té una plantilla de 1.800 treballadors i ni a la meitat d'audiència que TV3: la catalana en té un 14,1% i la valenciana, un 6%.

Entre els objectius fundacionals de les televisions públiques de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears, hi ha els de servir a la normalització del català: "contribuir de manera decisiva a la normalització lingüística i cultural de la ràdio i la televisió de Catalunya",

segons la llei de la Corporació Catalana; "la promoció i protecció lingüística de la llengua pròpia", diu la llei de creació de la RTVV. Per tal d'aconseguir la promoció de la llengua pròpia, les televisions autonòmiques han de trobar la difícil combinació entre audiència i qualitat, equilibri que TV3 ha mantingut amb lleugers alts i baixos i que Canal 9 va anar perdent amb la introducció de programes de teleporqueria –i la progressiva castellanització de la programació.

La llei de la Corporació Catalana, a diferència de la valenciana, va incloure també, com a objectiu prioritari, el de "tenir un paper cabdal en l'impuls i el desenvolupament de la indústria audiovisual catalana", la qual cosa l'obliga també a cercar un segon equilibri, entre la despesa pública i la contractació de productores del país.

El 2010 TVC es va gastar 49.041 milions d'euros en productores i RTVV, 21.487 milions

Potser per això Televisió de Catalunya va ser, segons dades del 2010, l'autonòmica que més diners va gastar en producció externa: 49.041 milions d'euros enfront dels 21.487 milions de RTVV o els 12.537 milions d'IB3. També és cert que la inversió de TV3 en producció externa afavoreix, al cent per cent, indústries del Principat mentre que en el cas d'IB3 només és d'un 80% i en el de RTVV, d'un 68%.

La nova llei espanyola obre la porta a la privatització, però, a més, prohibeix que les televisions s'endeutin. Tot i que els ingressos per publicitat de TVC són molt més alts que no els de Canal 9 o IB3, aquesta nova imposició els obliga tots a retallar, tant si és del capítol de personal com de les sèries i programes que compren a productores –a banda de millorar la gestió tant com sigui possible.

De la mateixa manera que una reestructuració de plantilla en una empresa automobilística afecta de retruc diverses empreses de components, és previsible que la nova política d'austeritat àudio-visual no repercuteixi tan sols en les televisions, sinó també en la indústria auxiliar.

Àlex Milian